

Svensk provskrivning.

Examinens 1909

Åttonde klassen

Ester Ekberg.

Barndomsminnen.

Ju äldre man blir, desto vackrare och ljusare synes barndomen. Slidorna bli endast glada. De tråkiga, mörka sidorna komma i bakgrunden, och väl är det, ty barndomen skall ju stå som en räddare för oss, när vi av livets stormar drivas åt orätt håll, minnet av den skall leda oss in på rätt spår, när vi gått vilse. Barnets sanna och fulla förtrostan, då far eller mor satt på sängkanten, och det läste sin aftonbön, mors kärlek och förlädelse, då det felat, hon

res försök att varsamt hjälpa det att reda sig själv, skall leda den fullvuxna, när hon lämnar hemmet och själv skall pröva allvaret och arbetet ute i livet.

Minnet av mor blir nog det starkaste. Hon har alltid varit nära mig. Det är hon, som har ägnat mig mesta omsorg och kärlek åt mig, och därför har jag fröjd henne att tacka, men också far. Han har strävat och arbetat utom hemmet för att kunna uppfostra mig. Kanske har han då ofta längtat efter mor och sin lilla flicka. Det var väl därför att han var borta hela dagen, som han tog mig i sitt knå, då han kom hem om kvällen

och kelade och pratade med mig, lät mig gunga på sin fot och russa om med sig, bäst jag ville.

Jag är älsat av fyra syskon, och därför har jag alltid fått vara mammas hjälpredda, ehuru det naturligtvis icke alltid var så mycket hjälp hon fick. Jag minns, att en gång — jag tror, att jag icke var mer än fem år då — hade mamma mycket brått i köket och bad mig därför gå ut i trädgården och draga lillebror i hans vagn. Jag kommer icke så tydligt ihåg, hur det gick till, men bäst jag gick där och drog, så välte i alla fall vagnen, och lillebror och jag lågo där och sprattlade

och skreko, tills mamma kom ut och hjälpte oss.

Men ibland kunde jag dock vara hemma till mer nytta. Jag brukade gå till stationen efter posten, springa ärenden o. s. v. Då Mamma bad mig göra några små tjänster, var det väl icke därför, att hon hade så mycket hjälp av mig. Säkert kunde hon göra det mycket bättre och fortare själo, men hon ville väl lära mig att reda mig själo och icke bli förbränd mot andra. Jag minns så väl, när hon lärde mig sy kräksparke, stoppa strumpor och sy i knappar. Den första

stoppen blev ful, ja, den förstörde nästan hela
trumpen, och kråksparcken blev sned och underlig.
Icke var det någon hjälp för henne då, men det
lärdde mig att göra, vad jag kunde själv seclan.

Finns det något roligare än att höra far
och mor berätta om vår barndom, ^{om} den tid vi själva
icke minnas? Något märkvärdigt var det väl icke, som
hände, men små tilldragelser, lustiga ~~och~~ och infall
finnas gott om, och ^{de} äro ofta roligare att höra än
en lång märkvärdig historia. Pappa och mamma
bruka ibland berätta för mig och mina systrar
om huruclana vi voro, då vi voro små, och det synes

vi alla är mycket roligt. Men ännu roligare är
det, då Pappa någon gång tar fram en stor packe
med brev, som han fått från sina smättningar,
då han varit ute på sina resor, d. v. s. mamma
skrev dem och vi dikterade. Ofta blevo dessa
brev mycket roliga och pappa blev förstås fördjurd
över, att vi voro så dubbla, trodde vi då, och nog
blev han glad, ty det vi berättade enkelt och
naturligt, om hur vi tillbringade vår dag kanske
mer än något annat påminde om hemmet, och
kom honom att längta tillbaka dit. Ja, såda-
na brev fick han då, innan vi själva kunde

7.
skriwa. Men sedan började vi skriva, först med
stora, ringliga bokstäver, små korta brev, ibland
med en teckning på slutet. Jag minns, att jag,
då jag var mincke jämt ritade, på vad papper jag
kom åt. Det var högst underliga saker, men ^{för} med
barnets fantasi blev det riktigt ställiga tavlor.

Jag tror, att barn i allmänhet bruka skriva
vä rätt mycket, än sagor, än på vers. Det är
väl för att barnet alltid vill ha sysselsättning.
Fantasien är i ständigt verksamhet, och de små
fingrarna äro så ivriga att gripa om pennan.
När jag kunde skriva något så när,

8.
började även jag mitt författarskap. Det blev
än sagor och berättelser, än verser med rubri-
ker många gånger tagna ur böcker och tid-
ningar, för att de skulle låta riktigt bra.

En stor tilldragelse i mitt liv var, när
jag började skolan. Jag och min syster hade
läst för mamma t. o. m. andra klassen, men
då skulle vi börja i en riktig skola i staden.
Jag måste säga, att jag var betydligt rädd där-
för. Aldrig hade jag varit i en skola, så jag visste
icke alls, hur det gick till där. Därför hade
jag mycket underliga föreställningar om skolan.

Jag trodde att lärarinnan var förfärligt sträng, att man fick bakläxa om man icke kunde svara på alla frågor, att hon hade ett stort risbröd vid sig, och att det fanns en skomora någonstades i rummet, dit allt som oftast någon stackars elev blev förvisad. Men dessa tankar behöll jag för mig själva, ty jag var icke så särdeles medelam om mig, då jag var mindre. Lanska safatt var jag nog också, då jag kom till skolan. Nu har jag gått där i sex år, och fastän jag nu snart skall sluta, känner jag mig alls icke stor. Min morbror skrev, då jag fyllde aderton år: "Är

det som sagt, att du fyller aderton år i morgon, då är du sannoligen ej barn längre." Men

nog känner jag mig som barn ännu, ja, som ett riktigt småbarn ibland, och då önskar

jag, att jag vore en nio, tio år istället; då

vilde jag ha tillbaka den soliga, ljusa, sorgfria

barnelöven, som snart endast har minnen

att bjuda på.

AB